

Arrest

nr. 281 746 van 13 december 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juni 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. BUYLE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 november 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als feitelijke partner van een Nederlandse onderdaan. Op 2 mei 2019 weigert de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op 19 juni 2019 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als feitelijke partner van een Nederlandse onderdaan. Op 26 september 2019 weigert de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden, opnieuw met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 23 mei 2022 neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de DVZ op 23/05/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: D.

voornaam: V.

geboortedatum: (...)1983

geboorteplaats: Keban

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, alias: /

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart een relatie te hebben met de legaal in het Rijk verblijvende Nederlandse onderdane mevrouw AS (°(...)1988) en hier met haar 2 zonen te hebben, zijnde A, R. A. (°(...)2021, nationaliteit: nederland) en A, M. D. (°(...)2019, nationaliteit: Nederland). Betrokkene diende reeds 2 keer een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van zijn partner. Deze werden beide geweigerd. Het gegeven dat betrokkene inwoont bij A. S. en dat zij samen 2 kinderen zouden hebben, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Het administratief dossier bevat geen informatie waaruit blijkt dat betrokkene de kinderen heeft getracht te erkennen.

De betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw A. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije. Zowel betrokkene als mevrouw A. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Wat de tijdelijke scheiding van het gezin betreft met het oog op het herstel van het verblijf in het land van herkomst, kan gesteld worden dat deze tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel voor het gezinsleven van de betrokkene inhoudt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien is gezinshereniging een recht, en indien betrokkene aan de wettelijke voorwaarden voldoet, wordt het recht automatisch erkend. Vanuit het land van herkomst kan betrokkene de geijkte procedures volgen om legale toegang te verkrijgen, indien gewenst, tot België. In die optiek leggen we betrokkene vooralsnog ook geen inreisverbod op. Bovendien kan mevrouw A. en de kinderen betrokkene in Turkije of in een andere Staat waartoe zij beiden toegang hebben, bezoeken. En in afwachting van een beslissing om op legale wijze België te kunnen binnenkomen, kunnen zij hun band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

Wat het belang van het kind betreft, geeft de aanwezigheid van een minderjarig kind op het grondgebied als zodanig geen recht op verblijf. Evenmin kan artikel 8 EVRM niet worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door de vreemdeling gemaakte keuze betreffende zijn verblijf in een bepaalde staat te respecteren (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39, EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, §43). Het bestaan van een kind op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van de vader naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precarie situatie van zijn verblijf niet ontkennen. Het feit dat de kinderen waarvan betrokkene de vader verklaart te zijn, in België geboren zijn, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene sinds de geboorte van zijn kinderen stappen heeft ondernomen om zijn verblijf in het Rijk te regulariseren. Betrokkene dient terug te keren naar zijn land van herkomst om een aanvraag tot verblijf in te dienen.

Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen. De kinderen – die nog niet schoolplichtig zijn – hoeven echter niet voor lange tijd gescheiden te zijn van betrokkene. Betrokkene kan immers vanuit het land van herkomst een aanvraag tot gezinshereniging indienen. Betrokkene en zijn kinderen kunnen tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eventueel kunnen de kinderen betrokkene bezoeken in het land van herkomst. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn kinderen beperkt blijven. Tevens wordt niet aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat de kinderen – al dan niet tijdelijk – bij betrokkene in het land van herkomst of elders kunnen verblijven (RVV, arrest nr. 125 119, 30.05.2016).

Betrokkene verklaart dat hij problemen heeft met zijn oor.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 05/02/2019 en 26/09/2019 die hem betekend werden op 07/02/2019 en 08/10/2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 05/02/2019 en 26/09/2019 die hem betekend werden op 07/02/2019 en 08/10/2019. Deze vorige beslissingen tot

verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug wenst te gaan naar Turkije omdat zijn partner en kinderen in België verblijven.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij problemen heeft aan zijn oor. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 05/02/2019 en 26/09/2019 die hem betekend werden op 07/02/2019 en 08/10/2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Verzoeker dient op 16 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 juni 2022 wordt verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande de aan het verzoek om internationale bescherming ten grondslag liggende motieven. Op 7 juli 2022 wordt het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het verzoek om internationale bescherming is nog hangende.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzeker voert een enig middel aan:

- “- Schending van artikel 7, alinea 1,1°, artikel 74/13, en artikel 74/14 §3,1° van de Verblijfswet.*
- Schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.*
- Schending van de materiële motiveringsplicht.*
- Schending van de artikelen 41, § 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie*

(hierna « het Handvest »).

- Schending van de zorgvuldigheidsplicht als het beginsel van behoorlijk bestuur.
- Schending van artikel 3 en 8 EVRM.

Eerste onderdeel,

In casu is de bestreden beslissing gesteund op artikel 7, eerste lid. 1° en artikel 74/14 §3, 1° van de Verblijfswet. Verzoeker kan buiten zijn wil om geen Turks paspoort verkrijgen. Dit is de reden waarom er ook geen procedures inzake de erkenning van de kinderen, en huwelijksaangifte kunnen plaatsvinden. Ten gevolge hiervan kunnen derhalve geen verblijfsrechtelijke procedures opgestart worden. Volgens artikel 74/14 §3 Verblijfswet kan worden afgeweken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten indien er een risico op onderduiken bestaat. De bestreden beslissing stelt dat er een risico op onderduiken bestaat, gelet op het feit dat verzoeker zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Hij heeft immers twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten uit 2019 genegeerd. Verzoeker betwist niet dat hij inderdaad in het verleden bevelen heeft gekregen om het land te verlaten, ten gevolge van verblijfsrechtelijke procedures op basis van artikel 47/1 °1 Verblijfswet, toen hij nog kinderloos was. Zowel de Europese als de Belgische wetgever hebben benadrukt dat vrijwillige terugkeer de voorkeur verdient boven gedwongen terugkeer en dat derhalve een termijn voor vrijwillige terugkeer dient te worden toegekend zolang er geen reden is om aan te nemen dat dit de terugkeerprocedure ondermijnt. Ook het Hof van Justitie beklemtoont in zijn rechtspraak dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer², en dat hier slechts in bijzondere omstandigheden van kan worden afgeweken. De uitzonderingen op deze algemene regel, en aldus het risico op onderduiken, dienen derhalve op restrictieve wijze te worden toegepast, zoals onderstreept door Uw Raad. Verzoeker meent dat niet enkel gekeken mag worden naar deze zeer algemene wettelijke criteria. De overheid moet rekening houden met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval. Het risico op onderduiken moet immers actueel en reëel zijn, en worden vastgesteld aan de hand van een individueel onderzoek". In casu werden de individuele elementen van dit dossier niet of onvoldoende onderzocht en besproken. Er wordt derhalve onvoldoende rekening gehouden met de evolutie van de situatie of van het gedrag van betrokkene. Het risico op onderduiken is actueel noch reëel. Verzoeker heeft immers reeds sedert eind 2016 een duurzame relatie met zijn partner, mevrouw A.S. Deze relatie wordt aangetoond aan de hand van verschillende bewijsstukken. Zo zijn er verschillende getuigenissen van personen (buren, familie, kinderopvang, vrienden, werkgever, ziekenhuis) die bevestigen dat het hier gaat om een duurzame, affectieve en liefdevolle relatie (stuk 8). Er zijn uiteraard talloze foto's, dewelke hun jarenlange relatie aantonen (stuk 9). Thans dient zijn partner hem, samen met hun zoontje, te bezoeken in het gesloten centrum (stuk 10). Het jongste zoontje van verzoeker wordt medisch strikt opgevolgd, gelet op zijn ernstige medische aandoening, met name een tetralogie van Fallot, een aangeboren hartafwijking (stuk 11). Aangezien de partner van verzoeker werkzaam is, is het verzoeker die zo veel als mogelijk zorg draagt voor hun zoontje overdag, en uiteraard beschikbaar moet zijn voor urgente medische zaken. Het risico op onderduiken omvat twee cumulatieve vereisten, namelijk dat het onderzoek niet alleen gebaseerd is op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria, maar ook dat de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval worden onderzocht (RvV 27 maart 2019, nr. 219.060). In casu kan niet besloten worden dat voldoende rekening gehouden werd met de individuele en concrete elementen uit het dossier, dewelke duidelijk aantonen dat er geen risico op onderduiken is, hoewel er in het verleden twee bijlages 20 werden afgegeven. Geenszins werd verwezen naar de correcte en actuele familiale situatie. De algemene bewoordingen in de bestreden beslissing tonen aan dat geenszins rekening werd gehouden met het werkelijke gezinsleven van verzoeker. Zijn naaste familieleden kunnen niet gewoon mee naar Turkije, of via moderne communicatiemiddelen contact onderhouden. De jongste zoon van verzoeker is ernstig ziek, en heeft strikte medische opvolging nodig. Verzoeker speelt hierin een belangrijke rol. Dit aspect wordt nergens vermeld. Nochtans blijkt dat het hebben van een gezinsleven van de betrokkene in aanmerking moet worden genomen als specifieke omstandigheid. Er vindt een schending plaats van de voormelde wetsartikelen alsook het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikel. 8 EVRM.

Tweede onderdeel,

Er is een manifeste schending van het hoorrecht.

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe. Artikel 7 van de Verblijfswet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht. Artikel

41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen, en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen. In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing. Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt, daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn partner en zijn kinderen, en dit voor een onbepaalde duur. Verzoeker had, indien hij afdoende opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden en overmaken die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben. Moest verzoeker afdoende gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat zijn familiale toestand in rekening diende gebracht te worden. Immers, indien hij België en de Schengenzone dient te verlaten, betekent dit een onderbreking van zijn gezinsleven met zijn partner en kinderen, met wie hij al jarenlang een werkelijk gezinsleven heeft. Verzoeker had kunnen wijzen op de redenen waarom verblijfsrechtelijke procedures bemoeilijkt werden, zijn problemen met de Turkse staat, en de medische problematiek van zijn jongste zoon. Verzoeker is evenwel niet (afdoende) gehoord geweest voor of over de bestreden beslissing. Hij werd aangehouden, dezelfde dag kort gehoord door DVZ, maar had geen mogelijkheid om documenten voor te leggen, dewelke zijn relaas aantonen. Dit is in strijd met vernietigd artikel 41 van het Handvest. Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Indien verzoeker gehoord was had hij in het kader van artikel 3 en 8 EVRM kunnen wijzen op alle hogervermelde elementen. Rechtspraak van uw Raad, zowel van de Nederlandstalige als van de Franstalige kamers, beschouwt tevens dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing. Verzoeker is duidelijk niet grondig gehoord. Gelet op al deze elementen is het duidelijk dat de bestreden beslissing onzorgvuldig is genomen, en dat er geen rekening wordt gehouden met alle nuttige elementen in het dossier, zodat er volgens artikel 3 en 8 EVRM een eerlijke balans toets zou gemaakt kunnen zijn. Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïgneerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht. De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd en geschorst te worden.”

2.2. In een eerste onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet doordat de verwerende partij ten onrechte zou hebben gesteld dat er een risico is op onderduiken. Verzoeker betwist het motief dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend.

In arrest nr. 254.377 van 1 september 2022 stelt de Raad van State: “De in artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om in een aantal gevallen de in § 1, van het zelfde artikel bepaalde “normale” termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten te verminderen tot “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn”, doet geen afbreuk aan het feit dat die mogelijkheid slechts betrekking heeft op een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt dat, “zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, [...] de onderdaan van een derde land beschermd [is] tegen gedwongen verwijdering”. Ook uit die bewoordingen blijkt dat het enkel gaat om een bescherming tegen gedwongen verwijdering en niet om een legaal verblijf gedurende de termijn voor vrijwillig vertrek.”

Uit voorgaande volgt dat verzoeker de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren op een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het betoog dat verzoeker buiten zijn wil om geen Turks paspoort kan verkrijgen is in dit kader niet pertinent. Verzoeker levert zelfs geen begin van bewijs dat hij een poging heeft ondernomen om de vereiste documenten met het oog op een terugkeer te verkrijgen. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker van oordeel is dat hij verder op het Belgische grondgebied moet worden toegelaten ten einde het aangevoerde gezinsleven te kunnen beleven. Wanneer een vreemdeling door zijn handelen te kennen geeft hoe dan ook niet van plan te zijn om een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten te respecteren en dit in het verleden ook niet deed, kan hij niet verwachten dat een bestuur nog bijkomende toelichtingen verstrekt omtrent het niet toekennen van een termijn om het land vrijwillig te verlaten. Bovendien heeft verzoeker geen belang bij zijn kritiek aangezien inmiddels meer dan 30 dagen zijn verstreken sedert de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Terecht wordt in dit kader door de gemachtigde gewezen op het feit dat verzoeker reeds tweemaal eerder een bevel om het

grondgebied te verlaten betekend heeft gekregen waaraan hij geen enkel gevolg heeft gegeven. Verzoeker erkent dit woordelijk in het middel. Het betoog dat hij *“toen nog kinderloos was”* doet niets af aan voorgaande vaststelling. Waar verzoeker voorts aanvoert dat *“zowel de Europese als de Belgische wetgever hebben benadrukt dat vrijwillige terugkeer de voorkeur verdient”*, kan de Raad enkel vaststellen dat aan verzoeker tweemaal eerder de mogelijkheid werd geboden om vrijwillig het grondgebied te verlaten, wat hij niet heeft gedaan.

In het eerste onderdeel voert verzoeker voorts de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker toont niet aan dat hij het gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoeker voert aan dat zijn familieleden hem niet kunnen vergezellen naar Turkije, maar dit wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. Verzoeker verwijst voorts naar de medische aandoening van de jongste minderjarige zoon en naar het feit dat dit kind strikte medische opvolging nodig heeft, doch er blijkt nergens dat deze strikte medische opvolging in het land van herkomst onbeschikbaar of ontoegankelijk zou zijn, nog daargelaten de vraag of de medische aandoening er aan in de weg staat dat de partner van verzoeker tezamen met de kinderen tijdelijk naar Turkije zou afreizen om verzoeker daar op te zoeken in afwachting van een verblijfsrecht. Verder beperkt verzoeker zich tot de bewering dat het niet mogelijk is om via moderne communicatiekanalen contact te onderhouden, dit tijdens een periode van tijdelijke scheiding, zonder dat zelfs maar wordt geconcretiseerd om welke redenen dit onmogelijk zou zijn.

In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld: *“Betrokkene verklaart een relatie te hebben met de legaal in het Rijk verblijvende Nederlandse onderdane mevrouw AS (°(...).1988) en hier met haar 2 zonen te hebben, zijnde A, R. A. (°(...).2021, nationaliteit: nederland) en A, M. D. (°(...).2019, nationaliteit: Nederland). Betrokkene diende reeds 2 keer een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van zijn partner. Deze werden beide geweigerd. Het gegeven dat betrokkene inwoont bij AS en dat zij samen 2 kinderen zouden hebben, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Het administratief dossier bevat geen informatie waaruit blijkt dat betrokkene de kinderen heeft getracht te erkennen. De betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw A. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije. Zowel betrokkene als mevrouw A. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Wat de tijdelijke scheiding van het gezin betreft met het oog op het herstel van het verblijf in het land van herkomst, kan gesteld worden dat deze tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel voor het gezinsleven van de betrokkene inhoudt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien is gezinshereniging een recht, en indien betrokkene aan de*

wettelijke voorwaarden voldoet, wordt het recht automatisch erkend. Vanuit het land van herkomst kan betrokkene de geijkte procedures volgen om legale toegang te verkrijgen, indien gewenst, tot België. In die optiek leggen we betrokkene vooralsnog ook geen inreisverbod op. Bovendien kan mevrouw A. en de kinderen betrokkene in Turkije of in een andere Staat waartoe zij beiden toegang hebben, bezoeken. En in afwachting van een beslissing om op legale wijze België te kunnen binnenkomen, kunnen zij hun band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Wat het belang van het kind betreft, geeft de aanwezigheid van een minderjarig kind op het grondgebied als zodanig geen recht op verblijf. Evenmin kan artikel 8 EVRM niet worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door de vreemdeling gemaakte keuze betreffende zijn verblijf in een bepaalde staat te respecteren (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39, EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, §43). Het bestaan van een kind op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van de vader naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precare situatie van zijn verblijf niet ontkennen. Het feit dat de kinderen waarvan betrokkene de vader verklaart te zijn, in België geboren zijn, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene sinds de geboorte van zijn kinderen stappen heeft ondernomen om zijn verblijf in het Rijk te regulariseren. Betrokkene dient terug te keren naar zijn land van herkomst om een aanvraag tot verblijf in te dienen. Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen. De kinderen – die nog niet schoolplichtig zijn – hoeven echter niet voor lange tijd gescheiden te zijn van betrokkene. Betrokkene kan immers vanuit het land van herkomst een aanvraag tot gezinshereniging indienen. Betrokkene en zijn kinderen kunnen tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eventueel kunnen de kinderen betrokkene bezoeken in het land van herkomst. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn kinderen beperkt blijven. Tevens wordt niet aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat de kinderen – al dan niet tijdelijk – bij betrokkene in het land van herkomst of elders kunnen verblijven.”

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

In een tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht omdat hij onvoldoende de mogelijkheid zou hebben gehad om te wijzen op zijn familiale toestand in België en de medische problematiek van het jongste kind.

In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 mei 2022 werd verhoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker had de mogelijkheid had om nuttig voor zijn belangen op te komen. In antwoord op de vraag waarom hij in België is antwoordde verzoeker: *"Ik ben hier voor mijn vrouw en kinderen. Ik ben niet getrouwd. Mijn documenten zijn gestolen in Duitsland."* Verzoeker verklaarde dat zijn vrouw en kinderen in het Rijk verblijven. Met dit gegeven werd rekening gehouden in de bestreden beslissing. Er werd door verzoeker geen melding gemaakt van de ziekte van het jongste minderjarige kind, zodat het de gemachtigde niet ten kwade kan worden geduid dat hieromtrent niet werd gemotiveerd. Het feit dat verzoeker heeft nagelaten dit element ter kennis te brengen moet als een gebrek aan zorgvuldigheid van verzoeker zelf worden verweten. De gemachtigde kon er redelijkerwijs van uitgaan dat verzoeker zijn persoonlijke situatie reeds had kenbaar gemaakt naar aanleiding van het verhoor door de politiediensten op 23 mei 2022.

Verzoeker toont de schending van de hoorplicht niet aan.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot

nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC